

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedy Mgr. Martina Kříže a soudkyň Mgr. et Mgr. Lenky Bahýřové, Ph.D., a Mgr. Věry Jachurové v právní věci

žalobce: **V. M.**

proti

žalovanému: **Magistrát hlavního města Prahy**
se sídlem Mariánské nám. 2
110 01 Praha 1

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 26.11.2018 č.j. MHMP 1904077/2018

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Rozhodnutím označeným v záhlaví tohoto rozsudku (dále jen „napadené rozhodnutí“) žalovaný zamítl jako opožděné odvolání podané žalobcem proti rozhodnutí Úřadu městské části Praha 3, odboru výstavby č.j. UMCP3 1138228/2018 ze dne 13.8.2018 (dále jen „rozhodnutí stavebního úřadu“), kterým byla dodatečně povolena stavba nazvaná „stavební úpravy provedené za účelem vytvoření prostoru pro ukládání popelnic na směsný odpad spočívající v zazdění původního otvoru na shoz uhlí vlevo od vstupu do domu č.p. x v k.ú. y, a ve vybourání části obvodového zdiva v tomto místě pro rozšíření vzniklé niky a její uzavření dvoukřídlými kovovými dvířky“ na pozemku parc. č. z v katastrálním území Žižkov. V odůvodnění napadeného rozhodnutí žalovaný uvedl, že rozhodnutí stavebního úřadu bylo žalobci doručeno v souladu s § 24 odst. 1 správního řádu dne 27.8.2018. Posledním dnem 15denní lhůty pro podání odvolání byl den 11.9.2018. Odvolání bylo žalobcem podáno 12.9.2018, a je tedy opožděné. Žalovaný dále v odůvodnění napadeného rozhodnutí citoval ustanovení § 92 věty druhé a násl. správního řádu a konstatoval, že o výsledku přezkoumání rozhodnutí stavebního úřadu z hledisek uvedených v tomto ustanovení bude odvolatel (žalobce) vyrozuměn samostatným opatřením.
2. Žalobou podanou u Městského soudu v Praze se žalobce domáhal zrušení napadeného rozhodnutí, jakož i zrušení rozhodnutí stavebního úřadu pro jejich nezákonnost a vrácení věci žalovanému k dalšímu řízení. V žalobě stroze namítl, že žalovaný řádně a spolehlivě nezjistil skutečný stav a ignoroval námítky odvolatele (žalobce).
3. Žalovaný navrhl, aby soud žalobu jako nedůvodnou zamítl. Ve vyjádření k žalobě uvedl, že žaloba neobsahuje žádná tvrzení, se kterými by mohl polemizovat, a proto odkázal na odůvodnění napadeného rozhodnutí. Žaloba je dle názoru žalovaného opožděná, protože napadené rozhodnutí bylo žalobci doručeno dne 10.12.2018, nicméně žaloba byla podána až dne 11.2.2019. Žalovaný proto navrhl, aby soud žalobu pro opožděnost odmítl.
4. Při ústním jednání před soudem setrval žalobce na podané žalobě. Vytkl žalovanému, že se nezabýval námítkami, které v řízení uplatnil, čímž zasáhl do jeho práva na spravedlivý proces. I kdyby bylo odvolání opožděné, měl se jím žalovaný zabývat z toho hlediska, zda neodůvodňuje obnovu řízení či přezkumné řízení, a na základě toho měl rozhodnutí stavebního úřadu zrušit, protože je zjevně nezákonné. Žalobce navrhl doplnit dokazování výsledkem svědka ing. Papeže, zaměstnance stavebního úřadu. Žalovaný při jednání před soudem odkázal na své vyjádření k žalobě a navrhl, aby soud žalobu zamítl. Žalobcův návrh na doplnění dokazování označil za nadbytečný, neboť nemůže nijak přispět k objasnění věci.
5. Soud při jednání návrh žalobce na provedení důkazu výsledkem svědka ing. Papeže zamítl, protože jej shledal nadbytečným pro rozhodnutí o věci samé. Uvedený důkaz totiž zjevně nemůže ničeho změnit na skutečnosti, že žalobce podal odvolání proti rozhodnutí stavebního úřadu opožděně (žalobce ostatně ani netvrdil, že by jím navrhovaný důkaz měl v tomto směru jakoukoliv vypovídací schopnost), přičemž otázka opožděnosti odvolání je

zcela zásadní pro posouzení zákonnosti napadeného rozhodnutí. Žádný důkaz navíc není schopen zvrátit skutečnost, že ty žalobní námitky, které žalobce uplatnil včas, se zcela míjí s meritem věci.

6. Soud o věci uvažil takto:

7. Žaloba není opožděná, jak se mylně domnívá žalovaný. Dne 10.2.2019 byla neděle, takže poslední den dvouměsíční lhůty pro podání žaloby v souladu s § 40 odst. 3 s.ř.s. připadl na pondělí 11.2.2019; tento den (a tedy včas) byla také žaloba podána.
8. Soud však nemohl přehlédnout, že v žalobě uplatněné námitky se zcela míjí s podstatou napadeného rozhodnutí, resp. s nosnými důvody, na kterých je napadené rozhodnutí zbudováno. Napadeným rozhodnutím bylo žalobcovo odvolání proti rozhodnutí stavebního úřadu zamítnuto pro opožděnost. V takovém případě bylo na místě, aby žalobce, chtěl-li být se svou žalobou úspěšný, svými námitkami brojil proti závěru žalovaného o opožděnosti jím podaného odvolání. Jinak řečeno, žalobce měl tvrdit (a relevantními důkazy prokázat), že odvolání podal včas. Nic takového však neučinil – v žalobě toliko v hrubých rysech namítl nezákonnost spočívající v nedostatečném zjištění skutečného stavu věci (míněno zřejmě v průběhu řízení o dodatečném povolení stavby) a nevypořádání (ignorování) jeho odvolacích námitek. Při zjištění, že žalobce podal odvolání opožděně, však nebylo povinnosti žalovaného zabývat se věcnou opodstatněností žalobcem uplatněných odvolacích námitek, ani tím, zda stavební úřad v řízení o dodatečném povolení dostatečně zjistil skutkový stav věci v rozsahu potřebném pro rozhodnutí. Podle ustanovení § 92 odst. 1 věty první správního řádu *opožděné nebo nepřípustné odvolání odvolací správní orgán zamítne*. Žalovaný při vydání napadeného rozhodnutí postupoval podle právě citovaného ustanovení, a napadené rozhodnutí tak bylo vydáno zcela v souladu se zákonem. Klíčový závěr žalovaného o opožděnosti odvolání přitom žalobce žádnou relevantní námitkou nezpochybnil. Nelze než shrnout, že jím uplatněné námitky se zcela míjí s podstatou věci a nejsou ani v nejmenším způsobilé otrástit správností závěru žalovaného o opožděnosti odvolání. Žaloba je proto nedůvodná.
9. Soud v nyní projednávané věci postupoval v souladu se závěrem, k nimž dospěl Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 25.7.2018 č.j. 8 Azs 59/2018-59. V něm dovodil, že uplatnil-li žalobce v žalobě proti správnímu rozhodnutí pouze takovou námitku, která se míjí s důvody, o něž správní orgán rozhodnutí opřel, a která zároveň nemůže mít vliv na výsledek správního řízení, soud takovou námitku věcně neposoudí, žalobu zamítne a v odůvodnění vyloží, proč tak učinil.
10. Argumentaci, že se žalovaný měl odvoláním i v případě jeho opožděnosti zabývat z toho hlediska, zda neodůvodňuje obnovu řízení či přezkumné řízení, žalobce poprvé uplatnil až při ústním jednání před soudem, tedy po marném uplynutí zákonem stanovené lhůty pro rozšíření žalobních bodů (§ 71 odst. 2 ve spojení s § 72 odst. 1 s.ř.s.). K této opožděně uplatněné námitce proto soud nemohl při posouzení zákonnosti napadeného rozhodnutí přihlížet. Pokud by soud postupoval opačně, tedy pokud by překročil rozsah včas uplatněných žalobních námitek, jednal by v rozporu s ustanoveními § 75 odst. 2 s.ř.s. a § 71 odst. 2 věta třetí s.ř.s., které mu ukládají přezkoumat napadené rozhodnutí pouze v mezích žalobních bodů uplatněných v zákonem stanovené lhůtě. Pouze na okraj soud

Shodu s prvopisem potvrzuje L. H.

uvádí, že ani v případě, že by žalobce tuto námitku uplatnil včas, nemohla by být shledána důvodnou. Jak konstatoval Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 1.3.2013 č.j. 9 As 172/2012 – 32, „rozhodnutím podle § 92 odst. 1 správního řádu odvolací správní orgán zamítá odvolání z důvodu jeho opožděnosti či nepřípustnosti, tj. z důvodu nenaplnění jedné ze základních procesních podmínek, bez níž nelze podané odvolání meritorně posoudit, proto také není odvoláním napadené rozhodnutí na základě opožděného či nepřípustného odvolání současně potvrzováno (contr. § 90 odst. 5 správního řádu). Obecně platí, že pokud správní orgán poté, co přezkoumá odvoláním napadené rozhodnutí postupem stanoveným v § 89 odst. 2 správního řádu, neshledá důvod pro to, aby s rozhodnutím naložil některým ze způsobů uvedených v § 90 odst. 1 až 4 správního řádu, tedy jinými slovy dojde k závěru, že odvolání není důvodné a není ani důvod pro zastavení řízení, odvolání zamítne a napadené rozhodnutí potvrdí. Od tohoto zamítnutí odvolání je třeba odlišovat zamítnutí odvolání podle § 92 odst. 1, věty první, citovaného zákona, které není výsledkem meritorního přezkoumání obsahu napadeného rozhodnutí a řízení, které jeho vydání předcházelo, ale jedná se o procesní rozhodnutí konstatující pouze opožděnost nebo nepřípustnost odvolání, aniž by byla jakkoli hodnocena a zkoumána věcná a právní stránka rozhodnutí. Pokud v takovém případě však stěžovatelka žalované vytýká, že se nezabývala věcnými námitkami, nemůže být tato její námitka úspěšná.“ V témže rozsudku se Nejvyšší správní soud vyjádřil i k dalšímu postupu odvolacího orgánu, jemuž ustanovení § 92 odst. 1 správního řádu ukládá následně (tj. po zamítnutí odvolání pro opožděnost) zkoumat, zda nejsou dány předpoklady pro přezkoumání rozhodnutí v přezkumném řízení, pro obnovu řízení nebo pro vydání nového rozhodnutí. V této souvislosti Nejvyšší správní soud uvedl následující: „Ze samotné dikce citovaného ustanovení je patrné, že je-li odvolání podáno opožděně, odvolací správní orgán je z tohoto důvodu vždy zamítne, účastníku se tak dostane soudně přezkoumatelné rozhodnutí správního orgánu v otázce opožděnosti odvolání (k tomu srov. náleze Ústavního soudu ze dne 27.4.2010, sp. zn. III. ÚS 542/09, publikovaný jako N 93/57 SbNU 221, dostupný z <http://nalus.usoud.cz>). Jestliže rozhodnutí již nabylo právní moci, ust. § 92 odst. 1 správního řádu následně ukládá správnímu orgánu zkoumat, zda nejsou dány předpoklady pro přezkoumání odvoláním napadeného rozhodnutí v přezkumném řízení, pro obnovu řízení nebo pro vydání nového rozhodnutí. V první řadě je nutno poznamenat, že posouzení toho, zda nejsou dány uvedené předpoklady, nelze pojímat jako předmět posuzování v odvolacím řízení, který by měl odraz ve výroku rozhodnutí vydaném v odvolacím řízení. Opožděné odvolání totiž musí být ve smyslu § 92 odst. 1, věty první, správního řádu zamítnuto, ať je výsledek zkoumání zmíněných předpokladů kladný či záporný. Jejich posouzení tak nemá na výsledek řízení o odvolání žádný vliv, není tedy nutné, aby jejich posouzení bylo součástí řízení o odvolání. Pokud zde takové posouzení uvedeno není, zákonnost rozhodnutí o zamítnutí odvolání pro opožděnost tím nemůže být vůbec dotčena. Nejvyšší správní soud ostatně již v minulosti konstatoval ve vztahu ke zkoumání předpokladů pro zahájení přezkumného řízení, že nejde o předmět soudního řízení týkající se rozhodnutí o zamítnutí odvolání pro opožděnost, neboť je zde pouze zkoumáno posouzení, že odvolání bylo opožděné (viz rozsudek ze dne 2.4.2008, č.j. 3 As 2/2008 - 152). To, zda jsou dány předpoklady pro přezkoumání rozhodnutí v přezkumném řízení, pro obnovu řízení nebo pro vydání nového rozhodnutí, nebo nikoli, je rozhodné pro další postup správního orgánu, nikoli však pro výsledek řízení o odvolání.

11. Z výše citovaných závěrů Nejvyššího správního soudu je zřejmá nedůvodnost žalobcovy opožděně uplatněné námitky, že žalovaný se měl jednotlivými odvolacími námitkami věcně zabývat (a rozhodnutí stavebního úřadu zrušit) i v případě, že dospěl k závěru, že

odvolání je opožděné. To, že opak je pravdou, výstižně shrnul Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 23.4.2010 č.j. 5 As 10/2010 – 75 těmito slovy: „Rozhodnutí odvolacího orgánu o zamítnutí odvolání pro opožděnost podle § 92 odst. 1 správního řádu není rozhodnutím, v němž by se správní orgán věcně zabýval odvoláním účastníka řízení. Rozhodnutím podle § 92 odst. 1 správního řádu odvolací správní orgán zamítá odvolání z důvodu jeho opožděnosti, tj. z důvodu nenaplnění jedné ze základních procesních podmínek, bez níž nelze podané odvolání meritorně projednat.“

12. Soud tedy neshledal žalobu důvodnou, a proto ji podle § 78 odst. 7 s.ř.s. zamítl.
13. Protože žalobce nebyl ve sporu úspěšný a žalovanému žádné účelně vynaložené náklady v řízení nevznikly, soud ve druhém výroku rozsudku v souladu s § 60 odst. 1 s.ř.s. rozhodl, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud. Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s.ř.s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie. Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách www.nssoud.cz.

Praha 5. září 2019

Mgr. Martin Kříž, v. r.

předseda senátu

Shodu s prvopisem potvrzuje L. H.